

Ангеліна Бражнікова – вихованка гуртка «Образотворче мистецтво» Радивилівського міського Будинку школяра

Ангеліна Бражнікова. Святвечірня витинанка

Ангеліна Бражнікова. Новорічна витинанка

Країна талантів

ЖУРНАЛ-ГАЗЕТА

Фрузір'я

№№ 11–12 (2019), № 1 (2020) (2016-2018)
листопад–грудень 2019, січень 2020

керівник – Тетяна Балагура

КЗ «Полтавський міський багатопрофільний ліцей №1
імені І. Котляревського»,
літературно-мистецька студія «Перевесло»

Дар'я ГАВРИЛКО

З чого зіткане щастя?

Думаю, усі хочуть знайти своє призначення, місце, люди прагнуть удосконалюватися, робити все ідеально. А що для цього потрібно? Варто відшукати щастя. Воно ховається у стежках життя, а кожен камінь на дорозі – це момент, який наповнює буття позитивом і негативом, вибухом емоцій. Тож із чого зіткане щастя?

По-перше, це люди, твоє оточення. Це надзвичайно важливе, бо лише щирі та оптимістичні особи можуть дарувати тепло. На планеті сім мільярдів людей, кожен неповторний і має шанс перевернути світ: разом можна здолати негаразди, досягти мети. Саме люди творять життя!

Особисто для мене роди-

на та друзі – завжди сильна опора, їхні усмішки заряджають енергією, надають сил іти проти вітру, боротися. Життя наповнюється щастям, коли поруч мама, тато, сестри, брат, бабуся, дідусь, друзі. Люди створюють атмосферу, надихають, з'являється прагнення відірватися на повну!

По-друге, щастя – це життя. Кожен момент робить буття шаленим, пригоди, успіхи, невдачі, зльоти та падіння – усе розмальовує світ. Божевільні історії з дитинства, важкі підліткові роки, суворі, але вирішальні часи навчання – усе це будете згадувати протягом життя. І як же приємно дихати, знаходячи щастя в моментах.

Особисто я завжди прагну робити все ідеально, люблю бути готовою до будь-якого випробування. Неймовірно потрапляти в ситуації, про які потім матимеш бажання кричати на повні груди. Ніхто не знає, коли закінчиться життя, тому шукай задоволення від світу, спіймай дозу насолоди. Просто будь щасливим!

Жити – отримувати задоволення! Люди, шалені моменти – що завгодно може захопити тебе! Тож що «...у щастя немає завтрашнього дня, немає у нього і вчорашнього... у нього є тільки сьогодні» – і то не день, а мить!» (Іван Тургенєв).

Юрій СУЛИМА

«Що ти хочеш в Новий рік», – Дід Мороз дитю прорік.
«Хочу в грудні перший сніг, Бо за знаком – Козоріг,
Щоби пахла дивно хвоя,

Голочки її – це зброя.
А на вулицю ліхтар,
І малечі свій буквар.
І на небі зорі ясні,
Щоб світили молодій
Тій красунечці-весні».
Дівча спитало невблаганно:
«Дарунки будуть філігранні?»
Дід Мороз їй відповів:
«Як повернуться ті гуси,
То ридатимуть індуси.
Й полетять вони ключами
Над горами, над морями.
То тоді на горизонті
З'явиться країна снігу,
Що Лапландією зветь.
Там, в Лапландії, живуть
Ті створіння загадкові,
Що забавки вам майструють
Та колядки komponують».
Слухало його дівча
І заснуло немовля.

Що таке щастя?

Що для вас щастя? Може, гарна оцінка в школі за тест, до якого готувалися весь вечір? Чи, може, усмішка хлопця, який подобається? Ні, знаю: це новорічний подарунок, на який довго чекали! Що-що? Знову не вгадала? Щось масштабніше, кажете... Тоді автівка від батьків як подарунок на повноліття? Якщо тільки так, то вам, на жаль, буде складно зрозуміти мене.

Моє щастя складається з таких, може, і незначних, але яскравих речей: смаченького тортика на сніданок та усміхнених очей мами у відповідь; яскравого сходу сонця, що я неодмінно сфотографую дорогою в ліцей; дуже цікавого твору, який вивчаємо на уроках літератури; сонечка, що сіло на мій палець під час контрольної роботи; моєї улюбленої пісні, яку ввімкнули в магазині, та гарячого чаю зі смаколикami після виснажливих уроків інтенсиву з німецької мови.

Дарина ВОВК

Ви можете мене не зрозуміти, бо на те воно і є – МОЄ щастя, – щоб бути трохи чудним для інших, але таким рідним та зрозумілим для мене.

Недарма кажуть, що для щастя багато не треба...

Марія ШРАМКО

Осінь малює свої акварелі

Осінь. З одного боку настільки чарівна й неповторна, а з іншого – така похмура й засмучена... Ніби малює особливі, по-своєму дивовижні акварелі. Одним дотиком озолочує парки та ліси, а іншим – сумно проводить по небу, так що й хмари ніби плачуть...

Так цікаво буває споглядати за цією дамою, і ніколи не зрозумієш: чи то вона радіє тобі, чи то засмучено виглядає свого коханого.

Погоджуюся з Синтією Барнетт, що «...осінь – пора, коли люди повинні зігрівати один одного... Своїми словами, почуттями, губами... І тоді ніякі холоди не страшні...» Що б це могло означати?! Напевно, те, що осінь доволі підступна. З одного боку гріє, але оманливо, бо віддає поцілунки морозу. І в такі часи потрібно дарувати справжнє тепло своїм рідним та тим, кого любите.

Ця пора року відрізняється від інших тим, що можна подумати над життям, подіями чи просто прийняти правильне рішення. Адже осінь дарує нам час. Час на роздуми та творіння. У цей період тебе нічого не відволікає від думок. Ні квіти, що розцвітають, ні пташки, що співають... Лише

вабить аромат опалого листя, що розмальоване в жовто-багряні фарби акварелі. Або холодні ночі осені, які наступають раніше за літні. Але воно й не дивно, адже дівчина-літо – це юнка, що ще не натішилася, а осінь – доросла та поважна жінка, котрій набридли мандри та прогулянки поночі. Недарма кажуть: «Осінь. Вересень. Втоплена усмішка. Сірий день і сумний ранок, а вечорами чай і шоколад. А на десерт теплі спогади про літо». То, можливо, осінь – це літо. Дівчина, що колись теж бавилася до ранку, але зазнала гіркої втрати коханої людини. А тепер страждає...

Особисто я розумію осінь чудово. У дитинстві просто всіміхалася та раділа життю, немов літо. А тепер ось, мов осінь, думаю про те, що буде далі. Учуся в осені ширості почуттів та зрілості думок. Ця пора показує мені, наскільки є цінними той рідкісний промінь чи багрянний листок, цілований осіннім теплом.

Зігрій теплом

Денис БАХЛУЛ

За вікном осінній дощ та прохолода. Наближається зима. Незабаром прийдуть новорічні свята. Ми будемо радіти разом із нашими близькими та друзями, отримувати подарунки, смакувати солодощі... Водночас у нашій країні є діти, які живуть у зоні бойових дій.

Вони змалечку звикли до звуків пострілів та розривів снарядів. Що може бути більш несумісним, ніж дитина та війна? Але так сталося, що сотні українських малюків народилися й живуть на лінії зіткнення. І, окрім теплих речей, вони потребують підтримки й тепла наших душ. Незначні й прості для нас речі такі, як добре слово, щирий лист або якась дрібничка з мирного життя, набувають величезного значення для дитини, яка живе поруч із війною.

Зараз існує багато волонтерських організацій, до яких можна долучитися. Головне – не бути байдужим. Як говорила Ліна Костенко, «віддай людині крихітку себе. За це душа поповнюється світлом». Кожен із нас може намалювати малюнок, який зігріє теплом дитяче серце, передати іграшку, яка розважить малюка, нагадає про мирне життя та турботу. Це так просто: поділитися краплинкою добра, яка зігріє в найлютіший холод дитячу душу. І від цього самому стане затишно та тепло.

Ольга ВЕДМЕДЕНКО

У кінці жовтня, коли на вулиці холодніше, ніж раніше, я згадую тебе. Пам'ятаю наші прогулянки, теплі обійми й ночі в компанії зірок. А сьогодні... У моєму серці, як і на вулиці, – градусів дванадцять удень, п'ять – уночі. А чесно? Згадувала в мрійливому серпні й теплому вересні, і буду пам'ятати у святковому грудні, льодяному січні й закоханому лютому... Завжди.

Сиджу на улюбленому підвіконні, знову п'ю какао з трьома грудочками цукру: ненавиджу каву (зовсім як ти), а чай вже наскучив. Загортаюся, як завжди, у ковдру молочного кольору й роздивляюся людей на вулиці. Холодно... Зігрій мене...

Зігрій мелодією гітари, гарячими напоями, п'янкими поцілунками, приємними словами й незабутніми моментами. Зігрій прогулянками у сквері, обіймами в кінотеатрі, мультиками й шоколадом. Подаруй тепло разом із жуйкою «Love is» або троянкою, темно-червоною, як кров. Відігрій моє серце краще, ніж вогнище й маршмеллоу в таборі. Я знаю: ти зможеш. Ти завжди знав, як це робити.

Будь зі мною довго. Ні, не вічність, звісно, бо тоді час втратить свою важливість. Але довго...

Надворі листопад, за вікном вдарили перші морози. Час від часу так хочеться повернутися в той червень, але зараз середина листопада й у моєму серці все ж таки тепліше за дванадцять градусів.

Дякую тобі за те, що зробив мене щасливою!

Дякую за те, що зігрів теплом! Теплію...

Анна РУБЛЕНКО

Що таке щастя?

Маленький промінчик вранішнього сонця лоскоче моє сонне обличчя, нашіптє приємності на вухо, куйовдить волосся й ніжно цілує в скроню. І так не хочеться прокидатися, залишати прекрасний світ снів, у якому ось-ось принц на білому «шевроле камаро» повинен буде врятувати мене від злого Дракона – купи домашніх завдань, які щодня намагаються заточити в страшну темницю. А вчора ввечері що творилося!

Спочатку Дракон тихо манив: «Та тут тільки віршик і все!» А підійшла ближче – цап! – і ти вже в кайданах сидиш. Плакати хочеться, бо там: чотири параграфи з історії, вісім номерів з алгебри, повторити «Кайдашеву сім'ю» та «Хіба ревуть воли, як ясла повні?», контрольна робота з української мови та все той же нещасний віршик із зарубіжної літератури. Якби зібрати все у валіжку й полетіти кудись дуже далеко! Наприклад, на Балі. Ох, Балі...

Кхм-кхм... Реалії поруч...

Так, день обіцяє бути «цікавим». Але не час розкисати! Розправила плечі, насупила брови, подумки веліла поводити себе вповнено, набрала-

ся мужності й, як справжній лицар ХХІ століття, тихенько відчиняю двері, сто тридцять п'ять разів прошу вибачення, на носочках проходжу до свого місця, намагаюся максимально злитися зі стільцем і докоряю собі, що не вибачилася в сто тридцять шостий. Зникнути разом з стільцем не виходить, зате отримати наганяй від учительки... Так, отримайте, поставте підпис!

Увесь день проходить повільно й трішки похитуючись. Дякую Богу, що хоч не спіткнувся й не протаранив головою асфальт (як це частенько буває вгадайте з ким).

Дорогою додому роздивляюся у вікні автобуса перехожих, будинки й яскраві краєвиди. Неодмінно роблю фотографію й знову поринаю в миготіння пейзажів і приємну мелодію в навушниках. І саме в цей момент здається, що весь світ зупинився, а ти просто лежиш повітряним експресом до станції «Щастя» й залишаєшся там назавжди.

Якщо ви запитаете мене: «Так з чого ж воно зіткане, те щастя?», то я з легкістю відповім: з обіймів, усмішок і поцілунків у щоку, із солодощів, суші й бабусиноного узвару, зі слів підтримки від рідних; зі сходу та заходу сонця, місяця та, звичайно, зірок; із року, класики і поп-музики; з прогулянок у лузі, вздовж алеї та просто повз будинки.

Щастя зіткане з кожної миті нашого щодня. Абсолютно з усіх почуттів, що вихором здіймаються в душі. І веселих, і не дуже.

Ми звикли поділяти світ на чорне – негаразди – та біле – радість – і, звичайно, не вважати темну смугу однією з тих, які міцно вплетені в поняття «щастя». Але як без них віднайти ту світлу радість? Може, узагалі є тільки червоне, або жовте, або синє? А того забарвлення зебри може й не бути?

Ось що я вам скажу: тільки на фоні чорного можемо побачити біле. Тільки на тлі негараздів чітко розуміємо радість. Тільки одна відповідь задовольняє наше постійне питання: щастя зіткане з митей життя.

Анастасія СТРУКОВА

Мій казковий кумир

Скільки на світі казкових персонажів? Людина навіть уявити собі не може. Але пригадаймо хоча б найвідомішого, на якого вже з нетерпінням чекають діти.

Цей персонаж – мій казковий кумир та справжній меценат, добродій, про котрого знає увесь світ: від Івано-Франківська до Ростова-на-Дону, від Прикарпаття до Приуралля. Уявіть: навіть у країнах Сходу є своя інтерпретація цього героя. Здогадалися, що це Дід Мороз? Упевнена, що так.

Саме він символізує для багатьох людей найулюбленіше свято – Новий рік. Кожен у житті був ним по-своєму: дарував приємні сюрпризи рідним та просто зустрічним людям, приходив додому увесь засніжений з ялинкою, щоб подарувати свято близьким.

Хоча б іноді ставаймо Дідом Морозом! І може, тоді світ стане кращим!

Лавандове небо мрій

Сиджу серед волошок та ромашок у безкрайому степу, що пахне зітлілим полином, окутана вечірньою прохолодою вітру. Уже жовтогаряче сонце закотилося за небосхил, а рожеве небо вкрила ковдра ледь помітних зірок. Вони шепочуть на вушко, що настав час відсунути ширму почуттів.

Думки, мов бджоли, зароїлися в голові й не дають спокою. Кожна трудівниця торочить щось своє. Без упину. Життя наповнене по вінця їхніми старими листами. Навіть не читаю послання, а просто кутаюся в аромати.

Сонце стало матір'ю, а місяць - батьком. Готують дарунком на єдине свято в рік - день народження, день втілення, день щастя. Нічниця зіткала павутинне мереживо з лінивих ниток лавандового аромату. Корсет сукні затагнеться на тоненькій талії, а спідниця з шелестом опалого листа вальсуватиме, поки прямуватимуть веселкою. Кучері ріками спадатимуть на ключиці, ціловані ясним днем.

Цвіркун запросить на перший бальний танець під банею рум'яного неба над посталями казкових гостей. Мурахи об'єд-

Євгенія СЕМЕНОВА

наються в оркестр та гратимуть на струнах прохолодного вечора. Звірята споглядатимуть видовище блискучими очима. Щасливі, бо запрошені на свято. Серпень кружлятиме з панною Осінню в танці під зливами смішинок.

І загорнулася книга мрій... І розгорнулася спочатку...

Такі літні вечори створені для того, щоб згадувати їх морозними зимовими ночами. Скрипитимуть сніжинки за вікном, а в думках гудітимуть всі ті ж бджоли. Під лавандовим небом мрій...

Казка про щастя

Жила на світі одна дівчина. Так починаються стандартні історії? Тоді й ця буде такою.

Вона мила руки в ранковій росі та терла гарячі щоки, щоб ті не палали сердечним вогнем. Приміряла на себе різноманітні вбрання, зіткані з променів сонця. На зап'ястя щодня одягала, мов панцирі, непрозорі манжети. У коси вплітала свіжий подих весни, а парфумами їй служили медові (клеякі та водночас фальшиві) емоції.

І йшла вперед...

Її завжди супроводжувало кілька фей, проте вони вже давно загубили чарівні палички, які не віднайти в ущелині часу. Одна з чаклунок трепетно й ніжно обіймала крихке дівчинку, ведучи ту на світло. Огортала ковдрочкою, зв'язаною стрічками любові. Інша готувала сюрпризи-пастки, надійно побудувавши мури обабіч шляху. Прокладала бруківку для нових уроків долі. А ще одна фея була байдужою до дівчинки, проте все одно летіла з дня у день поруч: крала дорогоцінний час порожніми фразами.

Одного зимового дня сиділи вони та закликали літо. Розсипали чайні блім блюдцем, чекали потойбічних знаків. Не дочекалася Юга (так назвемо цю дівчинку) відповіді. Та й до чорної магії більше звикла. Тому вирішила піти до старої мудрої жінки-відьми. Як не дивно, але всі три феї одноголосно були проти цієї ідеї, та спинити поклику не змогли. Попрямувала Югинка за розумними словами.

Стару в оточенні знав чи не кожен, але мало хто насмілювався порушити її роботу. Ніхто ніколи не бачив, щоб вона переступала поріг власного дому, та й інших всередину пускала. Проте... іноді й сама мило запрошувала ввійти. І нашу дівчинку запросила.

- Слухай, любя, - промовила відьма, - у тебе попереду три шляхи, які ведуть у різні боки.

І полилася безглузда нісенітниця, в яку Югинка, дурненьке кошеня, сміливо повірила.

- Ти маєш обрати ось цей шлях, безлюдний, який приведе тебе до вершини. Оволодієш часом, перестрибнеш гори, знайдеш золото всередині своєї душі... Стережися світла, яке потрапляє в очі, воно підступне.

Але насправді підступне не світло, а ця відьма, що звела в сиру землю вже не одну людину. І Югинку прибрати хотіла, бо знала про її фею, з якими ворогувала в минулому житті.

Проте дівчина повірила старій, як і колись уперше, зустрівши її. Повірила, що не має слухати внутрішні дзвіночки. Та з часом фею вилюкували таку дивну хворобу! Та цього разу все зайшло занадто далеко. Правду Юга почала говорити лише жартома, стирала коліна й лікті об асфальт, закинула абсолютно всі сонячні дрібнички в найдальшу шафу. Обливалися серця кров'ю у двох фей, а третій завжди байдуже. Лише з останньою могла спілкуватися останнім часом дівчинка.

Змовилися чаклунок вмовити байдужу знову почати літо шукати в чайниках, хоча надворі буяла вже тепла весна. І вдалося.

Сидять разом, на блюдці ключі від долі шукають. Як раптом заговорило потойбіччя:

- Уяви, що твоє щастя - це привабливий метелик, а ти - квітка. Для того, щоб крилату зацікавила рослинка, вона має містити пилок, яким може поживитися метелик. Так і ти маєш прагнути щастя, а не сидіти склавши руки.

Югинку зачепили за найтонші струни душі ці слова... Схаменулася дівчина, зрозуміла, в яку діру сама себе завела. Дістала сонячне вбрання, зняла із зап'ясть манжети, витерла гарячі сльози.

А що сталося з феями, запитаєте ви? Почуття байдужої тепліли, уроки іншої стали не такими раптовими, а третя фея як любила-оберігала, так і продовжувала ковдрочкою огортати.

Казочка про Югинчине щастя-літо не завершилася, а лише почалася.

Сподіваюся на щасливе її продовження!

Про те, що зовсім поруч

Райдуга в очах, а на обличчі - карнавали фарб. Кров у венах пульсує в такт зі свіжою мелодією барв. Атласна стрічка на зап'ясті, у долоні - тисячі дрібниць, і всі на згадку про щасливі кадри, увіковічені на плівці пам'яті. Яскраві плями перетікають одна в одну, відтворюючи дотики душі на полотні безкрайого неба.

Розсипалися літери папером. Історії героїв, що живуть в уяві, так і просяться побачити безмежний світ, розказати кожному про своє існування: «Ні, ми реальні!» І кожна хоче взяти в руки кольорові олівці й провести неповторну лінію, залишивши згадку про себе в паперовому місті. Усі неповторні, але й схожі, бо сама Доля наділила їх можливістю жити.

Пальці танцюють на клавішах буття у вирі казкових нот. Переливається пісня мерехтінням срібних вогників нічного простирадла. Віти-охоронці обіймають кожне серце й не розчавлять, не знищать, не заплямують отрутою тернового болю жодну людину, яка вірить і творить добро.

Барви щастя загасити не вдасться! Історію не переписати. Мелодію серця не зупинити. Бо це не завершення! Це лише початок!

Анна ДМИТРЕНКО

Перег Новим роком

Час перед Новим Роком віє сумом і пахне семестровими іспитами. Він густий і до нудоти солодкий. Власне, час робити те, про що навряд чи захочеш згадати. Час битися снігом, сушити джинси на батареї й купувати мандарини по акції. Час їхати тролейбусом до «кінцевої», засинати в кафе, говорити про вартість квартир і про зорі, горлати пісні, палити бенгальські вогні й запивати безалкогольний глінтвейн чаєм. І, можливо, вже давно випав сніг, можливо, для вас уже тиждень, як почалася зима... Можливо... А в серці ще лишилося літо.

Анна ПАВЛЕНКО

Запаліть в собі осінь!

Осінь... Яка ж вона прекрасна! Про неї писали вірші й присвячували пісні. Як казав Альбер Камю, «...осінь – це друга весна, коли кожен листочок – то квітка».

Жовтокоса пора завжди підкрадається непомітно, мов лисичка. Тільки відпустивши жарке незабутнє літо, ти одразу опиняєшся посеред цього запаморочливого танку яскравих кольорів і похмурого настрою. І неможливо відстежити момент такої зміни. У цьому, здається, і є головна таємниця осені.

Одного разу мені впали в око теплі й атмосферні слова: « Осінь – це кава з корицею, кленове різнобарвне листя, ніби частинка дитячого малюнка, теплі, ніжні булочки з ваніллю й тонкий запах диму...» Але, на жаль, автор цієї фрази невідомий. Та хто б це не був, я повністю згодна з ним. Бо люди звикли асоціювати осінь, швидше, з порою парасольок, дощів і зневіри, ніж із чимось позитивним і приємним.

Але я впевнена, що, яка б погода не була за вікном, тепло повинно йти зсередини й зігрівати людей навколо. Бо без внутрішнього світла й доброти навіть в найяскравіший день буде темно.

Запаліть в собі яскраву жовтокосу осінь!

Анастасія САРАФАНОВА

Давай залишимо на потім

Краплі дощу повільно стікають швидкою старого вікна. Уже холодна кава стоїть на запиленому столі. У кожній краплинці чорно-білий космос, що зливається з тінню падаючих зірок. Почуття змішалися з ними в старій склянці. Чи будемо знову, загорнуті в ковдру, дивитися записане на касету життя, але так і не зможемо нічого вдіяти? Як завжди, разом, подумки домальовуватимемо нездійсненні кольорові мрії... Чи довго це триватиме? Можливо, вічність...

Світло, камера, мотор! Стоп! Знято?

Чи правильно підбрано амплуа? Місце, час, всесвіт? Момент, який ставить відлік на паузу, у наших понівечених думках. Я знаю, коли це! Не хвилюйся, нас там немає... Ми розщеплені на атоми та перемішані з попелом космічних зірок. Десь там, в іншому вимірі, шукаємо кращої долі. Блукаємо коридорами ілюзорних бажань...

Невиправні дурники! Досі віримо в щастя... Незнане, дивне, яскраве... Воно м'яко крокує поруч із нами, змушує просинатися раніше за сонце, гуляти вночі під світлом міських ліхтарів, кохати й бути коханими. Щастя зі смаком солоної карамелі. Те саме, що спалює наші картини на бетонній підлозі та розмальовує стіни безликих багатопверхівок.

Час допити холодну каву! Давай залишимо кінець фільму на потім...

Анна СОБОЛЄВА

А...

Уявіть яскравий спалах вогню, що, освітлюючи все навколо, раптово стовпом підноситься вгору й за мить згасає. Мабуть,

це порівняння буде найближчим до того голосного, наляканого, здивованого, чіткого й неочікуваного «а-а-а». Крик вилітає з напруженої гортані й відлунням розноситься навколо. Коли немає місця словам, спалах емоцій передається настільки ж яскравим вигуком.

Образи стихають в голові – й ось перед очима хлопець, який сором'язливо дивиться на дівчину. Він стоїть не впевнено, постійно смакуючи рукав свого, на цей раз випраного, піджака. Не знаючи, як продовжити діалог, він зупиняється, шукаючи потрібних слів. Його «а-а-а» приглушене, ледве виразне, трохи змішане з «е-е-е...»

Ось маємо іншу ситуацію. Тепер «а-а-а...» вимовлено з розпачем, служить за паузу перед трохи здивованим «А як же?..» Часто звучить, коли людина вже не може зарадити справі, а дане становище не влаштовує її.

Скільки ж усього може розповісти лишень одна буква, вимовлена з різною інтонацією! Чи не так?

Я люблю мандри

Хтось на осінніх канікулах їздив за кордон, хтось – в інше місто до бабусі, а я подорожувала в магічний світ книг, із головою стрибнула в паперовий всесвіт про «хлопчика, який вижив», про чаклунів, драконів, ельфів, гоблінів та єдинокорів. Мабуть, ви вже зрозуміли, що я маю на увазі серію книг про Гаррі Поттера. Там я побачила дивовижні краєвиди зі школи магії Хогвардс, затишок та неповторність маленької селища Хогсмід та скуштувала різноманітні цукерки із Солодкого королівства. Зустріла багато нових людей та вже старих знайомих. Адже далеко не вперше подорожую туди, тому вже добре знаю, де шукати саме платформу дев'ять та три четверті або де можна придбати магичну паличку.

Мені подобаються такі мандри. Як тільки тобі стає важко або все набридло й уже не вистачає сил іти далі, коли тобі потрібен відпочинок, достатньо лише розгорнути книгу – і ти ніби відгородився від цього світу й стрибнув в інший.

Мандруймо!?

Марія ПІДДУБНА

Вадим НЕСКОРОДЬ

Ось вже скоро
Новий рік.
Він для нас
нове прорік:
Прийде казка
й білий сніг,
А за ними й Козоріг.
Снігом він
притрусить хвою.
Вороги складуть всі
зброю!
І засвітить в дім
ліхтар,
На ялинку і буквар.